

— Не знамъ, детето ми, — отвърнала майката на-
тжжена. — Не знамъ, татко ти не можа да намъри
работа, та Коледа не ще е твърде весела за насъ
тая година.

Госпожата чула тоя разговоръ.

На другата сутринъ тя казала на Йорданкина баща:

— Господине, виждамъ, че нѣмате познати въ
София. Вие цѣль день ходите да търсите работа, а
жена ви и малката стоятъ тукъ. Днесъ е пазаръ.
Азъ ще излѣза изъ града. Ако обичате, позволете
да дойде момиченцето съ мене. Ще го разведа и ще
види много работи.

Бащата благодарилъ на госпожата и се съгла-
силъ. Казалъ всичко на жена си и на момиченцето
и добавилъ:

— Нека Йорданка бжде готова въ деветъ часа.
Тогава ще дойде да я вземе госпожата.

Въ уреченото време при-
стигналъ предъ къщата фай-
тонъ. Старата госпожа и
Йорданка се качили и по-
теглили. Пътували дълго,
докато стигнали центъра на
града. Тамъ улицитѣ били
пълни съ хора. По витри-
нитѣ на магазинитѣ се виж-
дали разни стоки. Спрѣли
предъ единъ магазинъ съ
играчки. Слѣзли отъ фай-
тона. Йорданка останала
смаяна. Тя никога не била
виждала толкова много иг-
рачки. Особено ѝ се ха-
ресала една кукла съ сини очи и златисти коси.
Тя гледала като жива. Йорданка я помилвала и ѝ се
усмихнала. Колко ѝ се искало да има такава кукла!
Но тя не забривяла, че татко ѝ е безъ работа.

Дълго разглеждали магазина съ играчки. Ходили
и въ други магазини. Ходили и на пазаря, гдето
били дошли много селяни и селянки. По обѣдъ тѣ
се върнали пакъ съ файтонъ.

